

(1930 – 2007)

MUSTAFA CAHİT TÜRKMEÑOĞLU

1 930 İSTANBUL doğumlu Mustafa Cahit Türkmenoğlu Ağabey, Ankara Hukuk Fakültesi mezunudur. Mustafa Türkmenoğlu, Atif Ural, Said Özdemir, M. Emin Birinci, Ahmet Kalgay Ural ve diğerleri... Bu ağabeylerimiz Risale-i Nur eserlerini, 1956 senesinden itibaren, Ankara’da yeni harflerle matbaalarda ilk defa tabetme şerefine mazhar olmuş öncülerdir...

“Risale-i Nur, telifinden 20 sene sonra teksir makinesiyle neşredilmiş ve 35 sene sonra da matbaalarda basılmaya başlanmıştır. İnşallah bir zaman gelecek, Risale-i Nur Külliyyatı altınla yazılacak ve radyo diliyle muhtelif lisanlarda okunacak ve zemin yüzünü geniş bir dersane-i Nuriyeye çevirecektir.” (Tarihçe-i Hayat, 163)

Türkmenoğlu ağabeyi ilk defa 1969 senesinde Ankara’da talebelik yıllarımızın başladığı sırada tanıdım. O sırada Diyanet İşleri Başkanlığı’nda Özlük İşleri Müdürü idi. Hemen her akşam derslere iştirak eder, hususen Üstad’ımız Bediüzzaman’ın şahsiyetiyle alâkalı mektuplardan okurdu. Güzel hitabesi ve kendine has coşkulu okuma usulüyle dersleri çok hoşumuza giderdi. Zaten kendileri her zaman neşeli ve esprili idi. 1969’da Bayram Yüksel ağabeyimizin de bulunduğu Maltepe dershanesi baskınında Türkmenoğlu Ağabey de vardı. Orada bile polislerle şakalaştığına şahit olmuştum. Polis Abdülkadir’e:¹ “Ben çok yattım, beni götürmeyin artık” şeklinde espriler yapmıştı. Öyle de olmuştu...

Mustafa Türkmenoğlu’nun hizmet hayatı kahramanlıklarla doludur. Tel celsede 84 ay ile, en çok hapis cezası alan Nur talebesidir... 12 Mart 1971 ihtilâlından sonra radyo sık sık: “İzmir Sıkıyönetim Mahkemesinin Bekir Berk ve arkadaşlarının davası” ile “Ankara Sıkıyönetim Mahkemesinin Cahit Türkmenoğlu ve arkadaşlarının davası” diye taraflı haberler verirdi. Beş kere hapis... Hiç nefes aldırılmadan, âdeta memleketin bir bu tarafında, bir öbür tarafında, zindandan zindana dolaştırılmıştı. Peki, şikâyetçi mi? Kat’iyen. Hatta “Ahiretim için iyi oldu!” diyor kendisi.

Türkmenoğlu Ağabey şimdilerde Konya’da ikamet etmektedir. Bizi kırmayarak sorularımıza cevap verdi. Anlattıklarını kaydettik. Bilhassa kitapların ilk matbaada baskılarının yapılması sırasında yaşadığı inayet-i İlâhîye ile istihdamının, Üstad’ımızın tasarrufunun merakla, ibretle okunacağını zannediyorum. Türkmenoğlu Ağabey 12 Temmuz 2007 tarihinde Konya’da dar-ı ahirete irtihal eylemiştir.

ÜSTAD HAZRETLERİYLE İLK GÖRÜŞMEMİZ

“Üstad, 1952 Gençlik Rehberi mahkemesi vesilesiyle İstanbul’a gelmişti. Ben de o tarihte hukuk fakültesinde talebeydim. Bir gün arkadaşla beraber Gülhane Parkı’nda ders çalışmış, tramvayla okula dönüyorduk. Tramvayda vatmanın yanında ayakta birisi duruyordu. Ben daha önce Üstad’ı görmemişim ve duymamıştım, ama arkadaşım tanıyormuş.

Bana, ‘Bak, vatmanın yanında duran zat evliyadır, gel elini öpelim!’ dedi. Benim çocukluktan beri böyle evliya zatlara hürmetim vardı, ama öyle İslâmî hizmet falan bilmiyordum. Tramvay okula yaklaşırken o arkadaş önde ben arkada Üstad’a yaklaştık. Zaten binişler arkadan, inişler öndendi. Arkadaşım Üstad’ın elini öptü, ben de onun Bediüzzaman Hazretleri olduğunu bilmeden elini öptüm. Üstad, ‘Siz nerede okuyorsunuz?’ diye sordu bize.

¹ Polis Abdülkadir Denizlioğlu: Üstad’ımızın Ankara’ya girmemesi için Menderes’in emriyle ricaya gelen, Üstad’ımızın da başına vura vura: “Senin hatırın için dönüyorum” dediği Ankara İrtica Masası Şefi...

Mustafa Türkmenoğlu Ağabey demir parmaklıklar arkasında.
Bu fotoğrafın hâl dili onun hakkında çok şeyi anlatıyor.

Biz de okulu göstererek, 'Burada okuyoruz' dedik. Okulun büyük bir bahçesi vardır. Üstad, 'Benim burada başımdan çok hadiseler geçti, ben filanca yerde kalıyorum, gelin görüşelim' dedi. Ama o zaman nasip olmadı... Birinci sınıftan ikinci sınıfa geçince, ben kendimi Ankara Hukuk Fakültesi'ne naklettirdim. Orada rahmetli Atıf Ural'la tanıştık. O da yeni yeni okumaya başlamış risaleleri; o okuyor, ben dinliyorum...

MASONLAR, DİYANET'İN RİSALE-İ NUR BASMASINI ENGELLEDİ

"Üstad Hazretleri, risaleleri Diyanet'in basmasını istiyordu. Onun için bize haber gönderdi, 'Diyanet'in risaleleri basması için teşebbüse geçin' dedi. (Sene 1956) Biz talebeyiz, Diyanet'e pek tesirimiz olmaz diye, rahmetli Isparta mebusu Dr. Tahsin Tola görev aldı. Biz onunla tanışmıştık, ziyaretine gittik ve durumu anlattık. Allah rahmet etsin, çok mübarek bir zattı, çok temiz bir insandı. Bizim önümüze düştü ve Diyanet'e kadar gittik. O içeriye, Reis'in (Eyüp Sabri Hayırlıoğlu) yanına girdi, biz dışarıda bekledik... Teklifi Reis'e yapmış. Reis demiş ki: 'Bize başbakan emir vermediği müddetçe biz bunları basamayız.' Bunun üzerine rahmetli Menderes'i ziyaret ettik beraber, ama biz yine dışarıda bekliyoruz. Tahsin Ağabey durumu Menderes'e anlatmış. Menderes de demiş ki: 'Ben sizi vekil tayin ettim, gidin Diyanet İşleri Başkanı'na söyleyin, bassın.' Biz tekrar Diyanet İşleri Başkanı'na gittik. Yine rahmetli Tahsin Tola içeri girdi, fakat Reis, 'Ben Başbakanla kendim konuşmadıkça basamam!' diyerek kabul etmemiş. Neyse Reis, başbakanla görüşmek için çok uğraştığı halde muvaffak olamıyor.

"En sonunda başbakanlık müsteşarı Ahmet Salih Korur ile görüşüyor. Bu adam zannımca 33 dereceli bir masondu². O zamanlar başbakanlık müsteşarının bakanlardan daha çok sözü geçerdi... Diyanet İşleri Reisi bu adamla konuşuyor. Müsteşar, Üstad'ımızın ismini göstererek, 'Bu eserlerin basılmaması için bu isim kâfi değil mi?' diyor ve kabul etmiyor. Bunun üzerine Reis, Tahsin Tola ağabeye gelerek, 'Bu durumda ben bu eserleri basamam' demiş. Tahsin Ağabey de bize bildirdi. Biz de Isparta'da bulunan Üstad'a bildirdik. Üstad'tan bize derhal bir emir geldi: 'Bu azim sevap onlara nasip olmayacak, derhal siz basacaksınız!' dedi.

RİSALE-İ NUR, YENİ HARFLERLE İLK OLARAK NASIL BASILDI?

"Elimizde hiç para yok, matbaacılıktan anlamıyoruz. Sene 1956... Üstad'tan bu emir geldi. Ama öyle bir durum var ki; bizde ne para var, ne pul var... Matbaacılık hakkında da hiçbir bilgimiz yok. Üstad'tan da 'Risaleleri basın' diye bir emir geldi. Bunun üzerine biz rahmetli Atıf Ural'la beraber bir mektup hazırladık. Mektup öyle uzun bir şey değil, iki-üç satırlık bir şey... Mektubu Anadolu'daki kardeşlere göndereceğiz, ama postaneyle göndermek lazım. Pul için bile paramız yok. Biz de Ankara'ya muhtelif vesilelerle gelen kardeşlerle mektubu gönderiyoruz... Mektupta: 'Biz Büyük Sözler mecmuasını tabedeceğiz, fiyatı 25 liradır. Orada kaç kişi abone olacaksa parasını gönderin. Bilâhare kitapları göndereceğiz' diyoruz. Tabi biz talebeyiz, elimizde para olmuyor, zaten elimize üç kuruş geçse bir kuruşunu hizmete ayırıyoruz, cüz'î de olsa katkı olsun diye, ama yetmiyor. Ama Üstad'ımızın da emri var... Bu mektuptan sonra muhtelif yerlerden bize para gelmeye başladı. Diyelim ki Kütahya'dan iki kişi abone olmuş, bize göndermişler. Afyon'dan üç kişi, Urfa'dan beş kişi gibi... Van'da Hamit Kuralkan diye bir kardeş vardı. 1967'de vefat etti... O zamanın parasıyla iyi hatırlıyorum, Ziraat Bankası kanalıyla benim adıma 500 lira göndermişti. Bir de rahmetli "Nazif Çelebi Ağabey de (İnebolu) 500 lira kadar gönderdi. Bütün gelen paralarla biz ancak basılacak kitapların yarısınının kâğıt parasını verebilirdik, matbaacıya verilecek para yok!

² Ahmet Salih Korur'un mason olduğunun kaydını, fotoğrafı ile beraber: "Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası" internet sitesinden küçük bir aramayla herkes bakılabilir.

Jandarmalar arasında iki kahraman
Mustafa: Solda Türkmenoğlu, sağda Sungur Ağabey

“Sonra Tahsin Tola ağabeyi alarak Yıldız Matbaası’na gittik, ‘Kaça basarsınız?’ diye pazarlık ettik. Fiyatını unuttum, ama kâğıdını biz vermek üzere anlaştık...

RİSALELER OSMANLICA’DAN YENİ TÜRKÇEYE NASIL ÇEVİRİLDİ?

“Elimizdeki kitaplar Osmanlıca. Biz bunları matbaaya versek basamazlar, yeni harflere çevirmek lazım. Bizim bunları daktiloyla yeni harflere çevirmemiz lazımdı. Önce Üstad’tan bize üç tane Büyük Sözler kitabı geldi. Bunların hepsi de bizzat Üstad’ın tashihinden geçmişlerdi. Birimiz Osmanlıcadan okur, birimiz de diğer kitaptan takip ederdik. Bir de Hayri Tanju Ağabey diye Binbaşılıktan ayrılma biri vardı, o da daktiloyla yazardı.

“Biliyorsunuz, Osmanlı Türkçesinde büyük harf, nokta, virgül yoktur. Mesela cins isim de, özel isim de küçük harfle yazılır... Ama Latin harfli Türkçede özel isimler büyük harfle yazılır. İşte düz yazılan o daktilo yazısını Atif Ural ile ben satırbaşı, nokta, virgül... koyarak düzeltiyorduk. Bu iş tasarrufumuzda idi, matbaaya da öyle tarif ettik. Said Özdemir kardeş aramıza, Sözler’in yarısından sonra gelmişti. Bazı önemli gördüğümüz cümleleri koyu veya eğik (italik) yazıyla yazıyorduk. Yani bu da bizim tasarrufumuzla oluyordu... Ama esas ve her harf tamamen Üstad’ın idi, Üstad’ın tashihinden geçmişti. Bugün basılan risalelerde bu koyulaştırılan yerler değiştirilmiş olabilir... Zaten biz daha çok italik harf kullanıyorduk; nazar-ı dikkati çekmesi için... Karışmazdı Üstad böyle şeylere. O zaman ben noktalamaları yanlış yapmayayım diye, fakültede okuduğum halde imlâ kılavuzu almıştım...

PARASIZLIKTAN İLK SÖZLER İKİ CİLT OLMUŞTU

“Nihayet matbaaya verdik... Ama Üstad’tan da haber üstüne haber geliyor bize. ‘Derhal basacaksınız!’ diye. Fakat bizde zaten acemilik var, para yok; onun için Birinci Söz’den Yirmi Üçüncü Söz’e kadar olan kısmı Yıldız Matbaası’na verdik. Yirmi Dördüncü Söz’den itibaren de Doğu Matbaası’na verdik. Yani ilk Sözler iki cilt halinde basılmıştı mecburen... Doğu Matbaası o zamanlar Ankara’nın en iyi matbaası idi. Rahmetli Tahsin Tola Ağabey de onlara gitti geldi, ilgilendi... O insanlar biraz çekinerekten bile olsa, Şarklı olmaları hasebiyle kabul ettiler. Fakat çok para istediler...

“Üstad çok güzel ve tashihli basım üzerinde çok dururdu, çok ehemmiyet verirdi. Biz artık bir o matbaaya, bir öbürüne gidiyorduk... Risaleler önce kolon halinde uzun basılır, biz de noktasını virgölünü tashih ederdik, hata var mı diye... Sonra sayfa halinde basılması için kurşun harfleri dizerlerdi. Numune sayfaları tekrar tashih ederdik, en son basıma girmeden her sayfayı yeniden dikkatle tashih ederdik... Matbaalarda ekseriyetle ben dururdum. İlk tashihati evde yapardık, fakat baskıdan çıkan ilk sayfayı hata var mı diye hemen baktık, yanlış varsa durdururduk baskıyı, ‘Şunu düzeltin, yeniden basın’ derdik.

BÜTÜN RİSALELER ÜSTAD’IN TASHİHİNDEN GEÇTİ

“Mesela iki forma, üç forma çıktı mı, Üstad’a gidenlerle bunları gönderirdik yahut bizden biri giderdi. Diyelim Erzurum’dan biri geldi, Üstad’a gidecek, onunla gönderirdik. Zaten Üstad’ımız hizmetle alâkalı olmanınca ziyaretçi kabul etmezdi, ama o kişi formayla giderse o forma hatırı için yüzde 99 kabul ederdi Üstad...

“Hatta iyi hatırlarım, ben Zübeyir ağabeyle Ankara 27 Numara’da 1,5 seneye yakın beraber kalmıştım. 1960 ihtilâlında onları Urfa’dan çıkarmışlardı. O zaman anlatmıştı: ‘Biz Üstad’la kırlara giderdik. Üstad orada hem tefekkür eder, hem de tashihat yapardı. Fakat bazen yeni gelmişiz, ortada hiçbir şey yokken Üstad, ‘hemen dönmemiz lazım, bizi bekleyen var’ derdi. Biz de hemen döner, bakarız ki, kapıda biri elinde bir formayla bekliyor...

“Üstad, risaleyle gelenleri hemen içeri alır, açar Osmanlıca risaleyi, başlar yeni basılan formları okutmaya... Ekseri Zübeyir ağabeye okutur, eksik var mı, atlama var mı diye tashih edermiş... Üstad tashih ettiği formayı verip geriye bize yollardı. Üstad’ın bir tashihati varsa o formayı değiştirirdik. Bilâistisna bütün formlar Üstad’ın tashihinden mutlaka geçmiştir. Formalar tamamlanınca ciltletip kitap haline getirirdik...

“Üstad’ımızın sağlığında bütün büyük risaleler basıldı, bizzat biz bastık Allah’ın inayetiyle... Hepsi Üstad’ın tashihinden ve tasvibinden geçer, çok dua eder ve memnun olurdu. Küçük risalelerin bazıları büyük risalelerin arasında basılırdı. Küçük Sözler, Gençlik Rehberi, Zühretü’n-Nur gibi... Onlar da giderdi Üstad’ın tashihine. Üstad matbaa parasını verir, takdir ve tasvip ederdi.

“Emniyet el koymasın diye, formalar basıldııkça biz matbaadan kaçırırdık! Normalde, basılan her şeyin resmî yerlere verilmesi lazımdır.

“Biz formları paketlerle kaçıır, hepsi bittikten, ciltlendikten sonra tekrar matbaacıya getirir, matbaacı kanunen verilmesi lazım gelen yerlere İçişleri Bakanlığı’na, Emniyet’e, Millî Kütüphane’ye vs. verirdi. O şekilde verirdik ki bastıkları vakit matbaada hiçbir şey bulamasınlar... Bu şekilde 1956 senesinde Allah’ın inayetiyle matbaada basma işi başlamış oldu. Sözler’den sonra Lem’alar’ı bastırdık, arkasından Mektubat’ı... 1959’da bütün büyük kitapların basımı bitti...

ACİP BİR İSTİHDAM HADİSESİ: NE HÜRRIYETİ!

“Matbaa iki-üç katlı bir yerdi, en üst katta bize bir oda vermişlerdi. Ama karanlık bir oda idi, gündüz bile elektrik yakardık! Namazları da orada kılardık. Sabah namazından sonra doğru matbaaya gider, ekseriya yatsı namazına kadar çalışır, namazı orada kılıp çıkardık. Yemekleri de orada yerdik. Yemek dediğim de apearatif; yani zeytin ekmek, peynir ekmek gibi... Lokantaya gidecek paramız olmazdı.

“Bazen ilâhiyatta okuyan talebeler gelir, tashihata yardım ederlerdi. Onlar yazın tatile memleketlerine gittiler, bir arkadaşımızın da dünyevî işi çıktı, evine gitti. Bir arkadaş da üç aylar girdi diye mecburen muhtelif yerlere vaaz etmeye gitti. O zaman ben matbaada bir müddet yalnız kaldım. Gerçi sağdan soldan yardıma gelenler oluyordu ama hem acemiler, hem de fazla tutamıyorsun ki... İşler çok zorlaşmıştı. Ben de validemi 10-15 gün ziyaret edeyim, hem de arkadaşlar yavaş yavaş gelmeye başlarlar, sonra hep beraber devam ederiz’ diye düşündüm.

“Matbaa tren istasyonuna yakındı, o zamanlar otobüs yoktu. Fakat tam gitmeye karar veriyorum İstanbul’a, tren istasyonuna giderken bir kuvvet beni zorla matbaaya çeviriyor, bir türlü gidemiyorum... Ertesi gün kat’i gideceğim diyorum, fakat yine yönümü bir kuvvet çeviriyor. Sonra düşündüm: ‘Ben niye gidemiyorum acaba?’ Birinci, ikinci, üçüncü gün aynı! Düşünüyorum, ‘Ben niye valideme gidemiyorum. Hâlbuki biraz kalsam ne olur, 20 gün geç bitse ne olur!’ diye düşünüyorum.

“Böyle bir gün yine o karanlık odada yalnız başıma tashihatla meşgul iken dedim: ‘Ya Rabbi! Ben hürriyetime sahip değil miyim? Benim hürriyetim elimde değil mi? Ben niçin istediğim yere gidemiyorum? Ya Rabbi! Ben hürriyetime sahip değil miyim?’ diye odanın içinde kendi kendime bağurmaya başladım. Bir müddet geçtiği halde yine gidemiyorum... Ben de ‘Hürriyetim yok mu?’ diye hep söyleniyorum, ama kendi başımayım. Hiç kimse yok, kimse duymuyor... Odadaki masalar, sandalyeler, kapılar duyuyordu yalnız!

“Neyse arkadaşlar geldiler. Ben de bari şimdi üç-beş gün gideyim, valideyi ziyaret edeyim dedim. Üstad İsparta’da, benim memleketim İstanbul Pendik... ‘Üstad’ı ziyaret edeyim de öyle gideyim valideme’ diye düşündüm.

“İsparta’ya gittim, arkadaşlar kapıyı açtılar, Üstad ‘gelsin’ demiş... Merdivenlerden üst kata çıkıyorum. Merdivenlerden çıkar çıkmaz sol tarafta oda vardır, orası şimdi müze oldu. Arkadaşlar ‘sen gir’ dediler. Ben girdim, Üstad yatağın üstünde oturmuş, arkadaşlar kapıyı açık bıraktılar. Üstad’ın elini öpmeye gidiyorum ben.

“Üstad şöyle hafifçe doğruldu: ‘Ne hürriyeti!’ diye şiddetle bağırdı bana. ‘Ne hürriyeti, ne hürriyeti!’ Çok şiddetli bağırdı bana. Ben şaşırıp kaldım... (Türkmenoğlu Ağabey bu hadiseyi anlatırken Üstad’ımızın sesini taklit ediyor, sanki aynı heyecanı yaşıyor ve bizlere de yaşıtıyordu.) Hâlbuki ben ne Üstad’ın yanında ne de hiç kimsenin yanında demiştim... Hatta dersanede bile değil, matbaadaki karanlık odada kendi kendime demiştim! Ama Üstad duymuştu. Artık nasıl duymuştu bilmiyorum!

“O zaman Üstad çok güzel bir ders verdi bize, hayatım boyunca unutamam o dersi. Elini öptüm, yanına oturdum. Diğer kardeşler de geldi. Çok net bir şekilde: ‘Kardeşim!’ Öyle kimseler gelmiş ki Kur’an’ın bir tek harfinin manasına kendini feda etmiş. Bize ne oluyor ki? Şimdi Kur’an’ın bütününe taarruz var, biz niçin kendimizi feda etmeyelim?’ Biz hiç ses çıkarmadan öylece dinledik. Sonra ‘Haydi dön’ dedi bana. Ben de İstanbul’a falan gitmeden doğru tekrar Ankara’ya döndüm. Valideye gidememişim. Validem yaşlıydı, ben yedinci çocuğuydum, dört sene ziyaretine gidememişim. Dile kolay, dört sene...

TARİHÇE-İ HAYAT’TAKİ FOTOĞRAFLAR NASIL BASILDI?

“Tarihçe-i Hayat basılırken Said (Özdemir) kardeşe Abdülkadir Badıllı’dan bir fotoğraf geldi. Said kardeş de matbaada ekseri ben bulunduğumdan fotoğrafı bana verdi: ‘Bu fotoğrafı kitaba koy’ dedi. Tamam, dedik ve ilgili bir yere kitaba koydum. O formayı da Üstad’a ben götürdüm.

“Üstad’la bu Tarihçe’yi tashih ederek okurken o sayfaya geldik. Üstad fotoğrafa baktı baktı: ‘Bu Said değil!’ dedi. Meğerse o fotoğraf Üstad’a ait değilmiş... Badıllı, Üstad’a ait diye resmi birinden almış, Said Özdemir’e göndermiş. O da, ‘Üstad’ın resmidir, bas’ diye bana verdi. Yani hiçbirimizde kabahat yok...”

“Eyvah, yanlış basmışız!’ deyip ben hemen Ankara’ya döndüm ve o formların iki sayfasını kitaplardan çıkarttık, Üstad’ın esas resmini koyduk. Aslında ilk baskılarda fotoğraf koyamadık. Çünkü bazı yerlerden, ‘Caiz değil, hadis var’ diye tenkit geliyordu. Fakat gönlümüz de basmak istiyordu. Onun için bazı boy fotoğraflarını kuşe kâğıda bastık, fakat kitaba ilâve etmedik. Bu sefer kitabı Mehmet Emin Birinci götürdü Üstad’a. Üstad kitabı karıştırırken: ‘Burada Said’in resimleri olacaktı?’ demiş. Hemen kuşe kâğıda basılmış ve kitaptaki yerleri belirlenmiş fotoğrafları aralara koyuvermişler... Üstad hiç ses çıkarmamış, yalnız kurşun kalemle fotoğrafların boynuna çizgiler çekmiş. Tabi biz çizgi çekmeden öylece dağıttık kitapları...”

1958 yılında Ankara’da tab edilen Tarihçe-i Hayat kitabına Said Nursi diye yanlışlıkla konulan fotoğraf

1958 ANKARA MAHKEMESİ NASIL BAŞLADI?

“1958’de Nazilli’de bir hadise cereyan etti. Dershane basılmıştı... Gazeteler aleyhte yazdılar. Üstad’tan bize, Risale-i Nur’un mahiyetini anlatan bir mektup geldi. Nazilli hadisesi münasebetiyle Isparta’dan gelen bu mektubu neşretmiştik. Onu matbaada biz bastırmıştık. Mektupta: ‘Tahiri, Sungur, Bayram, Zübeyir, Ceylan, Rüştü’ -Rüştü ismi yoktu sonradan ben yazdım- altı kişinin ismi olduğu için onları tutukladılar. Bizi neşrettiğimiz için tutukladılar, bazılarını da tevzi ettiği için... O zaman 65 gün kadar yattım Ankara’da...”

“Isparta’dan Üstad’tan gelen mektupta beş kişinin ismi vardı aslında. Rüştü Çakın Ağabeyin ismi yoktu... Ama baktım mektubun altında boş yer var, kimsenin haberi yokken Rüştü ismini yazdım. Üç, üç alt alta altı isim simetrik olmuştu. Cemalettin (Günel) ağabeyle bu mektuplardan bir miktar Üstad’a göndermiştik. Rüştü Ağabey ismini görünce baştan hoşuna gitmiş.”

“Ben İstanbul’a Kirazlımescit dershanesine kitap bırakmaya gitmiştim. Valideme de uğradım. Pendik’teyim, sabah erkenden kapı çalındı. Baktım Mehmet Emin Birinci karşımda. Yanında bazı gençler var. Bana, ‘Giyin, giyin, gideceğiz!’ dedi. Meğer yanındakiler sivil polismiş! Mektup yüzünden Ankara’da mahkeme tutuklama kararı vermiş. Bir gece yatabilmiştim validemin yanında. Ertesi gün İstanbul Birinci Şube’deyiz... Orada vicahî tutuklama kararını aleniyete çevirdiler. Bizi apar topar doğru Ankara’ya hapis haneye... İlk defa hapse giriyorum. Baktım karanlık bir koğuşta bizim arkadaşlar oturmuşlar. Bir baktım Tahiri Ağabey, Sungur Ağabey hepsi orada... Baktım bir kenarda Rüştü Çakın Ağabey düşünceli, oturmuş bekliyor. ‘Ah, ben ne yaptım!’ diye düşündüm! Kabahatliydim, gittim yanına: ‘Ağabey bu da geçer yahu!’ dedim. ‘Türkmenoğlu! Geçer geçer de delip geçer...’ dedi. Allah rahmet etsin! O hadisede 65 gün kadar hapiste yattık.”

Bu davanın vekâletini Dr. Tahsin Tola’nın teklifiyle Av. Bekir Berk almıştır. Bekir ağabeyin ilk Nurculuk davası olup, kendisinin risaleleri daha iyi tanmasına vesile olmuş, ileride alacağı binlerce beraatın da birinci basamağını teşkil etmiştir.

muştur. Fahr-ı Kâinat Resulu Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm Efendimizin son ve hak Peygamber olduğuna dair muazzam bir eseri olan Mucizat-ı Ahmediyye (A. S. M.) kitabında meydandadır.

Hakikat-ı hâl böyle olduğu halde, Said Nursiye böyle bir ithamı yapanların; hak ve hakikatten, insaf ve vicdandan ne kadar uzak olduğu kıyas edilsin. O ithamı yapmak, şeytanların bile aklından geçmez.

Bu hadisenin bir sebebi de şu olması kavidir ki : Risale-i Nur, aile hayatına büyük bir fayda verip; hanımların iffet, namus ve ismetle ve saadetle hayat geçirmelerini temin ettiğinden; kadımlar, Risale-i Nura çoklukla rağbet göstermektedirler. Buna bir hüsn-ü misâl hanımların neşrolunan bir kaç makalesini din düşmanları görmüşler; ve Bolşeviklik hesabına bir takım uydurma bahanelerle hücumna geçmişlerdir. Fakat asla muvaffak olamayacaklardır. Onların maksatlarının tam aksine olarak, Risale-i Nurun neşriyatı, erkekler ve kadımlar arasında harika bir tarzda inkişaf etmektedir ve edecektir...

Hastalığı münasebetiyle bigmehtinde leaf

Tahiri, Zübeyir, Ceylan
Sungur, Bayram, Rüştü

Ankara 1958 Ceza mahkemesi beraatı ile
reticelenip buuru yapan ve neşredenen şahısları edimlislerdir.

1958 Ankara davasının sebebi olan mektubun son kısmında altı ağabeyin ismi yazılı. Türkmenoğlu Ağabey: “Aslında Rüşdü ismi yoktu hizah olsun diye ben ilave ettim” diye anlatıyor.

EN ÇOK HAPİS YATAN BENİM, AMA RAHMET OLDU!

“En çok hapis yatan sizsiniz herhalde?” diye sorduk Türkmenoğlu ağabeye... Evet, en çok hapis ben yattım, ama bu benim için rahmet oldu, günahlardan temizlendik inşallah...” dedi ve sırayla saydı:

“1958’de Ankara’da 65 gün... 1960’ta Erzurum’da takip ediliyorduk, bizi içeri aldılar, tam beş ay yatırdılar. Sonra Salihli... 1962 Ankara Ağır Ceza... 1967’de Mersin’de yattım yedi-sekiz ay kadar... 1971’de ihtilâlde yine Ankara’da sıkıyönetim mahkemesi, ‘7 sene ceza’ verdi bana (Nurculuk tarihinde en yüksek ceza). Af çıktı, 3 sene 18 gün yattım. Toplam 54 ay... İnşallah kefaret olmuştur. Allah ihlâsımızı bozmasın!

“Hapishanelerde, ilk zamanlarda bize iyi davranırlardı. Ama 1971’de bizimle beraber çok komünist de girmişti. Onlar iyi davranmazdı... Mesela biz namaza durduğumuzda şarkılar söylerler, gürültü patırdı yaparlardı. Ama biz hiç kaçırmadan, o gürültü patırdı arasında kıldık elhamdülillah... Bazen ranzaman üstünde kıldık. O sıkıntılar oluyordu. Ondan önceki hapislerimde solcular olmadığından bunlar olmadı. Zaten onlara risale okuyorduk...

ÜSTAD HİZMETE ZARAR VERMEYEN HATALARA GÜLER GEÇERDİ

“Üstad 1956-57 senelerinde yaptığım ilk ziyaretimde: ‘Kardeşim! Bu zamanda azamî ihlâs, azamî sadakat, azamî fedakârlık, azamî dikkat lazım’ demişti. Zübeyir ağabeyle beraber kalırken: ‘Dikkat et Türkmenoğlu! Üstad bu dersleri herkese vermez’ der, beni ikaz ederdi. Tabi fedakârlığı ben yapamadım...

“Üstad bana Emirdağ’da 2 bin 500 lira para verdi, ‘Hemen Ankara’ya matbaaya git’ dedi. Ben Eskişehir’e geldim, kardeşler illâ bir gece kal dediler. Eskişehir’de bir gece kaldım. O zamanlar Emirdağ’dan Ankara’ya Eskişehir’den gidiliyordu. Cebimde de Üstad’ın parası var, 2 bin 500 lira... Ertesi gün Üstad da Eskişehir’e gelmiş. Ben, ‘Dün görmüştüm ama tekrar ziyaretine gideyim’ dedim ve gittim. İşte o zaman Üstad bana bir tokat vurdu ilk defa... Üstad bir gün bile hizmetin geri kalmasını istemezdi. Hâlbuki bana, ‘Hemen matbaaya dön’ demişti. Ben işi bir gün aksatmıştım...

“Üstad Hazretleri, beşer olarak yapılan şahsî hatalara hiç ehemmiyet vermezdi. Hizmete zarar vermeyen hatalara güler geçerdi mesela, ama hizmetle alâkalı hataları istemez, müsaade etmezdi...

SEN BENİM DİLİM OL

“Bir gün Üstad’ı ziyaret ettim. Üstad da bana, ‘Falana filana selâm söyle’ dedi. Ben, ‘Tamam Üstad’ım’ dedim ve ayrıldım. Geldim, dersanede yedi-sekiz kişi var o anda. Fakat orada başka bir kardeş daha var, ama Üstad onun ismini zikretmemişti. Sırayla hepsine isim isim, ‘Üstad’ın sana da selâmı var’ derken, sıra o kardeşe geldi. Kardeşi atlasam olmayacak.

“Onun için ona da, ‘Üstad’ın sana da selâmı var’ dedim. Ama sonradan ben niçin böyle yaptım, diye üzülüyordum...

“Neyse sonra bir gün yine Üstad’a gittim. Üstad hiçbir şey söylemediğim halde, benim sıkıntımı anlamış gibi, ‘Sen benim dilim ol’ dedi. Bu kerametle rahatlamıştım. Üstad yalancılık durumundan beni kurtarmıştı... Artık ben Üstad’ın dili gibi rahat rahat herkese, yalan korkusu olmadan, ‘Üstad’ın sana selâmı var’ diyebiliyordum.

ÜSTAD DUASIYLA ÇALIŞTIRDI BİZİ

“Her zaman söylerim... Nasıl bir merkebe yüklersin, sonra vurursun kamçıyı, mecburen çalışır; onun gibi, Cenab-ı Hak bizi istihdam etti, lutfetti bizi çalıştırdı...

“Yoksa isteğimizle, hele o zamanlarda pek yapılabilecek iş değildi yani... Onun için kimse kendine, ‘Ben yaptım, ben ettim!’ diye pay çıkarmasın... Üstad duasıyla zorla çalıştırdı bizi! Gençlik var, nefis var! Dört sene insan bir yere gitmezse nefis bunu istemez. Ama hiçbir yere gidemiyorduk, Ankara’dan bir yere kıpırdayamıyorduk. Bir tek Üstad’ı ziyarete gidebiliyorduk, o da hizmetle alâkalı olursa... Cenab-ı Hak ihlâstan ayırmasın ve ‘talebe-i ulûm’ sıfatıyla ruhumuzu kabzetsin! Âmin...”